

Ινστιτούτο Φιλοσοφικών Ερευνών

www.philosophical-research.org

Απόστολος Πιερρής

I. Συναντήσεις Πατρών

7 Ιουλίου 2022

II. Συνάντηση Δελφών

8 – 11 Ιουλίου

I. Συναντήσεις Πατρών

Επόμενη Εκδήλωση

Πέμπτη 7 Ιουλίου, 7.30 μ.μ., στο Μέγαρο Λόγου και Τέχνης, Αίθουσα Διαλέξεων, 2^{ος} όροφος, Πλατεία Γεωργίου Α'.

Η ιστορία καθορίζεται πολιτισμικά, και πολιτισμική είναι η τελεολογία της (το «τελικόν αίτιον» και το «τέλος της) και η σωτηριολογία της (το νόημα της ύπαρξης και ο ησυχασμός του ανήσυχου και ταραγμένου όντος, του ανθρώπου).

Για την αληθινή κατανόηση των τρεχουσών εξελίξεων στο συνηρημένο παγκόσμιο σύστημα (και συνεπώς για την αληθινή πρόγνωση της πεπρωμένης κατάληξής τους), χρειάζεται πρώτον να τις θεωρήσουμε υπό το φως της Εποχής Μεταβολών που διερχόμαστε, - έχουμε να κάνουμε με το κλείσιμο ενός Μεγάλου Ένιαυτού και την αρχή ενός άλλου. (Η θεωρία του κύκλου των δέκα αιώνων και η περιοδική ανακύκλωση κατά τα Ετρουσκικά Λόγια και το πνεύμα της 4^{ης} Εκλογής του Βιργιλίου).

Και δεύτερον απαιτείται να εννοήσουμε αυθεντικά την φιλοσοφία της ιστορίας του Πολύβιου για τα δύο σταθερά ολοκληρώματα της ανθρώπινης συμβίωσης σε πολιτική κοινωνία, αναλόγως του σκοπού αυτής της κοινωνικής συμβίωσης. Αν υπέρτατος σκοπός είναι η ελεύθερη ανάπτυξη του ανθρώπου στην τελειότητα της φύσης του, τότε αρχέτυπο κοινωνίας είναι η Σπάρτη. Αν όμως κυρίαρχος σκοπός είναι η επιτυχής σε πρακτικό αποτέλεσμα και ανθρώπινη αποδοχή διαχείριση

των αναγκών του χρόνου (ηθική, οικονομία και ασφάλεια), τότε υπόδειγμα είναι η Φώμη. Τα υπόλοιπα είναι ασταθή συστήματα προσωρινής εμβέλειας, ελαττωματικές απόπειρες σε παροδικές συνθήκες.

Τρίτον δε και τελεσιουργόν, επιβάλλεται η αληθινή σύλληψη της Αωρικής ουσίας του Ελληνισμού, καθώς και της Ιωνικής πρόσληψής της και της Αττικής σύνθεσης.

Θα επικεντρωθώ στο νόημα του Κούρου. Από την ψυχολογία του εφήβου, στην μεταφυσική του Κάλλους και στην θεολογία του Απόλλωνα. Θα αναλύσω τις κύριες διαστάσεις της κοσμογονικής προβολής ως επί-δειξης. Και της ταυτότητας Είναι και Φαίνεσθαι (Ελληνικός Μονισμός).

Σε αυτό θα εμφολωθώ, κατεβαίνοντας πάλι εν συνεχεία από τις πολιτισμικές αρχές στα ιστορικά τρέχοντα.

Θα πλέξω δε το πέπλο αυτής της καθόδου γύρω από την διττή έννοια των δικαιωμάτων. Δικαιώματα φύσης ή δικαιώματα τεχνητών κανόνων; Έτσι θα καταλάβουμε την κοσμοϊστορική σημασία της αντίθεσης μεταξύ Αιτικής «τάξης βασισμένης σε κανόνες» και Κοσμικής Αρμονίας συνιστάμενης στην ισορροπία δυνάμεων της φύσης.

[«Θα αναφερθώ στην σημασία των τελευταίων αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

Και με αυτήν την αφορμή θα διαπραγματευθώ τη Αιτική παρακμαϊκή κουλτούρα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, την αντίληψη δηλαδή ότι υπάρχουν, κατά κάποιο τρόπο ασαφή, δικαιώματα που δεν εδράζονται στην φύση των πραγμάτων και δεν απορρέουν από την φυσική τους ενέργεια και τον φυσικό τους ρόλο. Εδώ εντάσσεται και η ανακήρυξη και ανάδειξη ειδικών κατηγοριών παραβιάσεων των δικαιωμάτων όπως η έμφυλη βία, η γυναικοκτονία, μια δόγκωση του βιασμού, το bullying.»]

«Η θεματική και αυτού του σεμιναρίου, όπως των προηγούμενων, είναι δισυπόστατη αλλά ομοούσια, εκφράζεται συνθετικά ενιαία, αλλά είναι αναλυτικά διττή, υπό τους εξής αντίστοιχα τίτλους:

Ο Θάνατος της Δύσης και το «Τέλος» της Ιστορίας

A' Μέρος

Τάξις Κανόνων και Φυσική Αρμονία

Η Δυτική Τεχνητότητα και ο Ανθός της Φύσης

...iam regnat Apollo

B' Μέρος

Τα Μυστήρια στην Δωρική και Αττικοδωρική Μορφή Συμβολισμού

(Λακωνικά Ανάγλυφα, Πυραμιδοειδής Στήλη στο Μουσείο της Σπάρτης, Διόσκουροι και Λελεγική Τριάδα – «Θρόνοι» Ludovisi και Boston)

Η Τραγωδία της Αθήνας στον Χρυσούν Αιώνα –

Γιατί Έχασε στον Μεγάλο Πόλεμο;

Δωρισμός και Δράμα στο Αττικό Κλασσικό «Θαύμα» / Δωρισμός και Μέλος στο Λακωνικό Αρχαϊκό Κάλλος

*

[Επαναλαμβάνω την προτροπή:

Δείτε γενικά για τον γεωπολιτικό και πολιτισμικό προσδιορισμό των ιστορικών εξελίξεων το βιβλίο μου

Απόστολος Λ. Πιερρής, Χώρος και Ιστορία, Τόμος Α' Καθολικά Πεδία Δυνάμεων, 1998.

Και τις μελέτες στον ιστότοπο του Ινστιτούτου, τμήμα Research Projects, κατηγορία «Χώρος και Ιστορία: Χωρολογικά Αίτια του Ιστορικού

Ρυθμού», όπου και πολλά για τις Ελληνοτουρκικές σχέσεις υπό το πραγματολογικό πρίσμα του κλασσικού τρόπου.

Και κατηγορίες: «Geopolitics and the Vector of History: Unipolar Systems and World Hegemony».

Και: «Η Μορφή της Ιστορίας και η Κατάσταση του Κόσμου».

Ειδικά συμβουλευτείτε την μελέτη:

Ανατολική Μεσόγειος και το Κεντρικό Σύστημα της Ιστορίας ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΜΑΘΗΜΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΕ ΕΠΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ (Για διάφορο χρήση από μεμνημένους της Αιωνιότητας και αδαείς «ειδικούς» της Καθημερινότητας)

Rejuvenatio versus Reset (Ανανέωση, και Όχι Ξανεκκίνηση, ούτε Αναγέννηση) Ο Θάνατος της Ευρώπης και η Ανανέωση του Κόσμου Η Αμερική θα εθάνει με την Ευρώπη στην Δύση, ή θα ηγηθεί της Ανανέωσης του Κόσμου με Άξονα το Κεντρικό Γεωπολιτικό Σύστημα;

(στην κατηγορία «Χώρος και Ιστορία κλπ.», και στην «Η Μορφή της Ιστορίας και η Κατάσταση του Κόσμου»).

Επίσης προσέξτε:

1/ «Ο Βαρβαρισμός της Νεωτερικότητας (Ευρωπαϊκής και Νεοελληνικής) και το Κλασσικό», (στην κατηγορία Hellenism and History)

2/ “Οι Θεοί του Ελληνισμού, τα Είδωλα της Ευρώπης και η Πονηρία του Νεοελληνικού Συστήματος», (στην ίδια κατηγορία του ιστότοπου και στην «Νεοελληνισμός»)

3/ «Ελληνισμός και Νεοελληνισμός: μια Αντίθεση», (στην κατηγορία «Νεοελληνισμός»)

4/ «Το Τέλος του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού», (στην κατηγορία Hellenism and History”

5/ “Αφορισμοί για μια Ανατομία του Φόβου», (στην κατηγορία Hellenism and History”

6/ «Αφορισμοί Πνευματικών Άρθρων» (στην κατηγορία «Δογματικά Ελληνισμού»)

7/ «Απόλλων και Χριστός» (στην ίδια κατηγορία)].

II. Συνάντηση Δελφών

Παρασκευή 8 – Δευτέρα 11 Ιουλίου

Τα σημαντικά ερωτήματα είναι ανησυχητικά για τις κατεστημένες τρέχουσες και κρατούσες δοξασίες της παρακμής. Και οδηγούν τελικά τον Νεοελληνισμό σε συνείδηση της κρίσης ταυτότητας που υποφέρει από σύστασης του Νεοελληνικού κράτους.

Γιατί οι Δελφοί έγιναν κύριο και ιδιαίτερο κέντρο Απολλώνιας λατρείας;

[Ο χαρακτήρας της προαπολλώνιας θρησκευτικότητας εκεί. Η σημασία του τόπου.

Η κοσμική μήτρα, -α-δελφός, από τον ίδιο μυχό και κόλπο, ή σχισμή των Φαιδριάδων βράχων στην Κασταλία, και ο φαλλικός όφις, η τρίαίνα της γης (ΤΑΣ) του Ομφαλού, και ο Πόσειδών πόσις σύνευνος της Της, ίδιος (αδελφός) με

τον Άδη. Cf. Ευμολπία Fr. 74 Bernabe; Αλκμαίωνis Fr. 3 Bernabe. Και τα του δεύτερου τίτλου της προσεχούς Συνάντησης των Πάτρων, παραπάνω.

Παίρνουμε οδηγό τον Ομηρικό Ύμνο εις Απόλλωνα.

Ο άναξ στους Δελφούς και ο θεός των Ελλήνων κατά τους Λυδούς και Πέρσες.].

Γιατί η υπέρτατη μαντεία για το μέλλον ανήκει στον θεό που εξ αιωνιότητος αδιαφορεί για τον χρόνο, για τις ανάγκες του και για την μέριμνα των αναγκών; Και όχι στους θεούς που εφορεύουν και εκφράζουν την δυναμική των διαφόρων πεδίων της κοσμικής και ανθρώπινης ύπαρξης και δραστηριότητας.

Και γιατί ο πρωθήβης του Κάλλους, ο χαίρων με τα εορταστικά της αιωνιότητας τα άχρηστα για τους μόχθους των αναγκών του χρόνου, είναι και ο σοφώτατος βαθύς γνώστης των μυστικών του χρόνου;

[Κάλλος και αλήθεια ταυτίζονται στο φως της απο-κάλυψης του Απόλυτου . Κάλλος η αλήθεια του σώματος, και αλήθεια το κάλλος του πνεύματος. Κρύρος και Ήλιος και Σοφία, ταυτωτικές μορφές του Απόλλωνα].

Θα διαπραγματευθούμε τα μεγάλα αυτά.

(Από προηγούμενη χωρολογική εποπτεία:)

«Ο Ελληνισμός εκφράζει ταυτωτικά την φυσική τάξη της ύπαρξης, την κοσμική «μοίρα», την απόλυτη σύμπτωση ιδέας και πραγματικότητας.

Γι αυτό και συνιστά την αρμονία μοναδολογίας και ολισμού.

Τα πάντα στον «Κόσμο» υπάρχουν και δρουν το καθένα για τον εαυτό του και με αυτόν όμως τον τρόπο συνέχεται η κοσμική αρμονία: αποτελούν ταυτόχρονα οργανικά μέλη του Παντός-Όλου.

Λιγότερος «ατομισμός» από αυτήν την φυσική «μοναδολογία» δεν ενισχύει, αντίθετα καταστρέφει την κοσμική τάξη. Αν «λυπόταν» το λιοντάρι όταν πεινάει το ελάφι θα δημιουργούσε ανισορροπία στο κοσμικό σύστημα, αν περιορίσεις την παρουσία των βακτηριδίων στο στόμα αυξάνεται η δράση των μυκήτων. Το ίδιο και στην ιδιωτική και δημόσια ζωή, στην κοινωνία και στην οικονομία: η προστασία ευεργετεί μόνο αν χρειάζεται για ειδικούς λόγους σύμφωνα με την φυσική τάξη, ει δ' άλλως αδυνατίζει και εξασθενεί το προστατευόμενο.

Η έμφαση στις ιδιαιτερότητες είναι συστατικό στοιχείο του Ελληνισμού: γι αυτό ήταν τόσο δημιουργικός ώστε να αποτελέσει το απόλυτο ιστορικό «θαύμα». Όντως μοιάζουμε στους θεούς κατά το σωματικό κάλλος και την νοερή επιβολή.

*ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος: ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφότεροι: διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδὲν, ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἔδος
μένει οὐρανὸς. ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν
νόον ἦτοι φύσιν ἀθανάτοις,
καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκταν
ἄμμε Πότμος
ἄντιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.
Πίνδαρος, Νεμεονίκαι, VI 1-7*

Ο τοπικισμός είναι εξέχον, και εξεχόντως αποτελεσματικό, χαρακτηριστικό του Ελληνισμού από τις Αρχαιοελληνικές πόλεις μέχρι τις κοινότητες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Η ενότητα του Ελληνισμού είναι πολιτισμική. Η θρησκευολογική έκφραση αυτής της πολιτισμικής ταυτότητας πραγματοποιείτο στα εξωαστικά ιερά, ιδίως στα μεγάλα και ανεξάρτητα από πόλεις ιερά.

Η συνείδηση ταυτότητας του Έλληνα λειτουργούσε διττά, σε δυο αντίθετες κατευθύνσεις. Αφ' ενός ξεκινούσε από την μονάδα, το άτομο, τον εαυτό του και διερύνετο απισχναινόμενη σε πλατύτερους κύκλους: οι φίλοι, τα συσσίτια στην Σπάρτη (τα ανδρεία στην Κρήτη), η οικογένεια, η τοπική φυλή ή η γειτονία, ο «θίασος» στον οποίο ενδεχομένως ανήκε, η πόλη, η γενική φυλή ή «έθνος» (Δωριεύς ή Ίων) – και εν τέλει μια μάλλον αμυδρή και ασαφής στα όριά της έννοια εθνότητας (Δυτικο)Ευρωπαϊκού είδους – «οι Ευρυτάνες είναι βάρβαροι μάλλον, και είναι οι Μακεδόνες Έλληνες, εκτός από την βασιλική οικογένεια που είναι Αργίτες την καταγωγή;». Οι κάτοικοι της Αττικής ήσαν Ίωνες και Πελασγοί που «έγιναν» Έλληνες (Ηρόδοτος). -

Από το άλλο μέρος, αντίστροφα, υπήρχε μια ισχυρή αντίληψη πολιτισμικής ταυτότητας: **κοινωνούμε γιατί σκεφτόμαστε με τον ίδιο τρόπο (διαφορετικό από την σκέψη άλλων) και ζυγίζουμε την αξία με τα ίδια σταθμά (άλλα από εκείνα άλλων), συμπίπτουμε στην ιεραρχία των προτιμήσεων, μας αρέσουν τα ίδια πράγματα και επιδιώκουμε στόχους με την ίδια σειρά, έχουμε δηλαδή ένα κοινό τρόπο βίου που εκφράζεται σε ένα υψηλό πολιτισμό (τέχνη, ποίηση, θρησκευτικότητα) στον οποίο όλοι μετέχουμε ως (άμεσοι ή έμμεσοι) δημιουργοί του, και όχι ως μιμητές του. Αυτή είναι η ουσία του**

Ελληνισμού – και πάλι ο μοναδισμός (μοναδολογία και μοναδικότητα πάνε μαζί) ήταν τόσο έντονος που και μέσα στην πολιτισμική κοινή προκάλεσε αρχέτυπα διαφορετικότητας όπως το Δωρικό και το Ιωνικό.

Οι πολίτες των πόλεων αισθανόντουσαν πολιτισμικά όμοιοι και χαρακτηριολογικά ίδιοι στο σώμα και στο πνεύμα, εβίωναν την κοινότητα του Ελληνισμού των, στα μεγάλα α-πολιτικά ιερά, κατ' εξοχήν στους Δελφούς και στην Ολυμπία.

Θα ερευνήσουμε το γιατί στους Δελφούς και στην Ολυμπία.

Όταν ο Ηρακλής επετέθη κατά των Ηλείων, τους τελευταίους συνέδραμαν Τριφύλιοι (Πύλιοι) και Πισαίοι (όπου η Ολυμπία). Για να τους τιμωρήσει ο Έρως εστράφη εναντίον τους, και οι μεν πρώτοι έπαθαν δεινά, αλλά τους δεύτερους εφείσθη γιατί παραδεδομένος Δελφικός χρησμός τον εμπόδιζε:

πατρί μέλει Πίσσης, Πυθοῦς δ' ἔμοι ἐν γυάλοισι

(Παυσανίας V,3, 1. Προτιμητέα η γραφή αυτή όπως στην έκδοση Hitzig-Bluemner, και προσεχέστερη στα χειρογραφικά δεδομένα, από την ευρέως υιοθετούμενη έκδοχή του Hermann “Πυθὼ δέ μοι ἐγγυάλιξεν”. Parke-Wormell No. 447. – Σωστά L. Andersen, *Studies in Oracular Verses: Concordance to Delphic Responses in Hexameter*, No. 128).

(Ο εξαπολλωνισμένος, ήγουν Ολύμπιος Ζευς στην Ολυμπία και ο Απόλλων στους Δελφούς διαδηλώνουν την πεμπτουσία του Ελληνισμού.

Ο τέλειος και φανερός Υιός εν τέλει είναι ο απόλυτος και κρύφιος Πατήρ.

Αρχέτυπο για κάθε Ελληνική θρησκευτικότητα).

Ο Απόλλων των Δελφών, ο πρωθήβης άναξ του κάλλους, παντελής γνώστης του χρόνου εξ αιωνιότητος. Ο γιγνώσκων το «τέλος» γνωρίζει όλους τους δρόμους του γίγνεσθαι.

... ὦ ἄνα. κύριον ὅς πάντων τέλος

οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους:

ὅσσα τε χθὼν ἤρινά φύλλ' ἀναπέμπει, χῶπόσαι

ἐν θαλάσσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι

κύμασιν ριπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, χῶ τι μέλλει, χῶπόθεν

ἔσσεται, εὖ καθορᾶς.

Πίνδαρος, *Πυθιονίκαι*, IX, 45-52

Αλλά υπάρχει και «κίνδυνος» στα έργα του χρόνου εξ αιωνιότητος, στην ύπαρξη εν τω γίγνεσθαι εκ του Κάλλους της ουσίας. (Χωρίς κίνδυνο υπέρβασης των ορίων δεν βιώνεις τα έσχατα όρια της τελειότητα της μορφής. *Wo aber Gefahr ist, wächst/ das Rettende auch.* Hölderlin). Για τον τρίτο Πυθικό ναό του Απόλλωνος παραδίδεται ότι:

ὦ Μοῖσαι: το<ῦ> δὲ παντέχ[νοις
 Ἀφάιστου παλάμαις καὶ Ἀθά[νας
 τίς ὁ ρυθμὸς ἐφαίνετο:
 χάλκεοι μὲν τοῖχοι χάλκ[εαί
 θ' ὑπὸ κίονες ἔστασαν,
 χρύσεαι δ' ἔξ ὑπὲρ αἰετοῦ
 ἄειδον Κηληδόνες.
 ἀλλὰ μιν Κρόνου παῖ[δες
 κεραυνῶ χθόν' ἀνοιξάμ[ε]νο[ι
 ἔκρυψαν τὸ [π]άντων ἔργων ἱερώτ[ατον
 γλυκείας ὁπὸς ἀγασ[θ]έντες,
 ὅτι ξένοι ἔφ[θ]<ι>νον
 ἄτερθεν τεκέων
 ἀλόχων τε μελ[ί]φροني αὐδ[ᾶ] θυ-
 μὸν ἀνακρίμναντες: ἐπε[
 λυσίμβροτον παρθενία κε[
 ἀκηράτων δαίδαλμα [
 ἐνέθηκε δὲ Παλλὰς ἀμ[
 φωνᾶ τά τ' ἐόντα τε κα[ί
 πρόσθεν γεγεννημένα
 ἅ τ' ἔσσε]ται Μναμοσύνα[ς κόραι
]παντα σφιν ἔφρα[σαν

Πίνδαρος, Παιάνες, VIII, 65-86 Maehler

Παράβαλε και την εξέταση του συμποτικού προβλήματος στον Πλούταρχο γιατί οι φοίνικες είναι πανταχού παρόντες στους ιερούς αγώνες και χορούς. Καταλήγεται:

Βαβυλώνιοι μὲν γὰρ ὕμνοῦσι καὶ ἄδουσιν ὥς ἐξήκοντα καὶ τριακόσια χρειῶν γένη παρέχον αὐτοῖς τὸ δένδρον. ἡμῖν δὲ τοῖς Ἑλλησιν ἥκιστα μὲν ἐστι χρειώδης, ἀθλητικῆς δὲ φιλοσοφίας καὶ τὸ ἄκαρπον ἂν εἴη: κάλλιστος γὰρ ὢν καὶ μέγιστος ὑπ' εὐταξίας οὐ γόνιμός ἐστι παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ τὴν τροφήν

ὥσπερ ἀθλητοῦ περὶ τὸ σῶμα τῆς εὐταξίας ἀναλίσκουσης σμικρὸν αὐτῷ
καὶ φαῦλον εἰς σπέρμα περίεστιν.

Πλούταρχος, Συμποσιακῶν, Η, 4, 724^E

Στις «Βασσάρες» ή «Βασσαρίδες», δεύτερη τραγωδία της Λυκούργειας τριλογίας, ο Αισχύλος παρουσιάζει τον Ορφέα, έχοντας επισκεφθεί τον Άδη, να μεταστρέφεται, και να κατευθύνει την λατρεία του προς τον Απόλλωνα/Ήλιο αντί του Διονύσου που υμνολογούσε μέχρι τότε. Φρικτά τιμωρώντας τον ο Διόνυσος διηγείρε τις Βασσάρες/Μαινάδες εις διαμελισμό του. [v. St. Radt, *Tragicorum Graecorum Fragmenta*, vol. 3, *Aeschylus*, pp. 138sqq.]. Αγγειογραφίες παρέχουν τα ευγλωττότερα σχόλια στην ιδέα αυτή. Εκστασιασμένος ο Ορφεύς δαφνοστεφής υμνεί με την κιθάρα του, συνεπαρμένοι γύρο του οι νεαροί Θράκες τον ακούνε επιλήσμονες πάσης χρονικής μέριμνας οικογένειας και οικονομίας, όπως οι μαγευόμενοι από τις χρυσές Κηληδόνες του χάλκινου τρίτου ναού των Δελφών στον Παιάνα του Πινδάρου παραπάνω. (cf. e.g. E. Pfuhl, *Malerei und Zeichnung der Griechen*, III Band, Abb. 554; J. Boardman, *Athenian Red Figure vases*, *The Classical Period*, No. 189). Πεπτωκώς ο βάρδος, υψώνοντας την λύρα του, πλήττεται πολλαπλά και ανιλέητα από τις Θράκισσες Βασσάρες. (cf. e.g. Pfuhl, *op. cit.*, Abb. 416; J. Boardman, *Athenian Red Figure Vases*, *The Archaic Period*, figs. 277; 354; id., *Athenian red Figure Vases*, *The Classical Period*, figs. 64; 122)».

Συνοπτικό Πρόγραμμα

Παρασκευή 8 Ιουνίου

1 μ.μ.

Αρχαιολογικό Μουσείο Άμφισσας

Απόγευμα στους Δελφούς

4 μ.μ.

Επισκόπηση χώρου. Φαιδριάδες Πέτρες και Κασταλία Πηγή. Μορφή και Πνεύμα του τόπου. Θαλάσσια πρόσβαση στο ιερό. Χερσαίες οδοί.

Ιερό Προναιάς Αθηνάς.

Γυμνάσιο

8.30 μ.μ. Σεμινάριο I

Ο Απόλλων στους Δελφούς

Ο πρωτόβηβης Άναξ στον Μυχό της Της και τον Ομφαλό του Κόσμου

Από τον Ποσειδώνα, την Χθονία και τον Πύθωνα ή την Δράκαινα

στον Απόλλωνα και τον Διόνυσο

10.15 μ.μ. Συμπόσιο

Σάββατο 9 Ιουλίου

10 π.μ.

Επίσκεψη στο Αρχαιολογικό Μουσείο.

Ανάλυση των ευρημάτων κατά περιόδους. Τα ορειχάλκινα ειδώλια. Η μνημειακή πλαστική από τις αρχές του 6^{ου} αιώνα π. Χ. μέχρι το τέλος του 2^{ου} μ.Χ.

Τα χρυσελεφάντινα και ο αργυρόχρυσος Τάυρος

4 μ.μ.

Α' Επίσκεψη στον Αρχαιολογικό χώρο του Ιερού. Προκαταρκτική Ανάλυση του Ιερού και των Μνημείων.

8 μ.μ. Σεμινάριο II

*Ιερή Τέχνη: η Μορφή του Απόλυτου
Η Αισθητική της Θρησκευτικότητας στον Ελληνισμό
Η Μορφολογία και το Νόημα της Γλυπτικής Επιφάνειας
(Ανάλυση της Πλαστικής του Ιερού των Δελφών)*

10.15 μ.μ. Συμπόσιο

*

Κυριακή 10 Ιουλίου

10 π.μ.

Οικία Σικελιανού – Μουσείο Δελφικών Εορτών

10.45 π.μ.

Ανάβαση στο Κωρύκειο Άντρο.

Μια ομάδα πεζή από το μονοπάτι ξεκινώντας από το πάνω μέρος του Ιερού, και η άλλη εποχούμενη μέσω Αράχοβας και Λιβαδιού.

5 μ.μ.

Ανάπαυλα στην Αράχοβα

8 μ.μ. Σεμινάριο III

*Η Αιωνιότητα στον Χρόνο:
Μαντείο των Δελφών, Πόλις-Ιερό και Ιστορία.
Θρησκεία και Πολιτική.
Επιφάνεια και Κρύψη του Απόλλωνα*

10.15 μ.μ. Συμπόσιο

Δευτέρα 11 Ιουλίου

10 π.μ.

Β' Επίσκεψη στον Αρχαιολογικό Χώρο του Ιερού.

4 μ.μ.

Αποχαιρετιστήρια στο Ταλαξείδι

[Σχετικά δείτε τις μελέτες μου:

1/ Δελφική Αμφικτυονία (Ο Χαρακτήρας της Δωρικής Ταυτότητας του Ελληνισμού, ΧV, στον ιστότοπο του Ινστιτούτου, τμήμα Research Projects, κατηγορία «Δωρικές Μελέτες»)

2/ Πέρι του εν Δελφοίς Ε (στον ιστότοπο, κατηγορία «Δωρικές Μελέτες»)

3/ Δελφική Πρόρρησις (στον ιστότοπο, ίδια κατηγορία)

4/ Προλεγόμενα σε Τιλφούσσα και Δελφούς: Ο Ομηρικός Ύμνος εις Απόλλωνα (Απόλλων Επικούριος στις Βάσσες, Θεός, Νάος, Τόπος, Μέρος Ζ', στον ιστότοπο, κατηγορία «Απόλλων Επικούριος στις Βάσσες»)

5/ On the sacred Route from Delos to Delphi and the Phlegyans, (στον ιστότοπο, κατηγορία «Antiquarian Investigations»)

6/ Η Δελφική Ανεξαρτησία και ο Α' Ιερός Πόλεμος, (στον ιστότοπο, ίδια κατηγορία)

7/ Δύο Πλαστικά Φεύματα στην Πρώτη Τενεά της Αθηναϊκής Ελευθερίας (507 – 477 π.Χ.): Αριστόδικος και Θησαυρός των Αθηναίων στους Δελφούς (Το Αυτικό Αέτωμα του Ναού του Διός στην Ολυμπία, Έρευνες στην Αισθητή Ιδέα του Κλασσικού, ΙΙΙ, στον ιστότοπο, κατηγορία «Δωρικές Μελέτες»)

8/ *Η Μεγάλη Μεταμόρφωση της Μορφής και ο Αττικός Δωρισμός στη Χρυσή Πεντηκονταετία (Ο Γλυπτικός Διάκοσμος του Ναού του Διός στην Ολυμπία, Μερους Α', Προλεγόμενα, στον ιστότοπο, ίδια κατηγορία)*

9/ *Η Μορφολογία του Δωρικού και του Ιωνικού Ρυθμού στην Πρώιμη Αρχαϊκή Γλυπτική, I (Δωρικές και Ολυμπιακές Μελέτες, στον ιστότοπο, ίδια κατηγορία)*

10/ *Η Μορφολογία κλπ., II (στα ίδια)].*